

Sygn. akt III AUa 410/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gerszewska
Sędziowie:	SSA Michał Bober SSO del. Renata Żywicka (spr.)
Protokolant:	stażysta Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015 r. w Gdańsku

sprawy M. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wydanie zaświadczenia

na skutek apelacji M. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 stycznia 2014 r., sygn. akt VIII U 1440/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 410/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, iż ubezpieczony M. S. (1) w okresach od 1 marca 2011 roku do 21 grudnia 2011 roku oraz od 13 lutego 2012 roku do 31 marca 2013 roku z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej nie podlega ubezpieczeniom społecznym w Polsce. Organ rentowy wskazał, iż w okresie od marca 2011 roku do marca 2013 roku ubezpieczony w ramach swojej działalności pod firmą (...) świadczył usługi głównie na rzecz kontrahenta holenderskiego, tj. (...)V. z siedzibą w A.. Z okazanych deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7 za ww. okres wynika, iż ubezpieczony rozliczał sprzedaż towarów i usług osiąganą tylko poza terytorium kraju, za którą nie ma należnego podatku VAT. Wyjątkiem w całym ww. okresie jest tylko jedna transakcja sprzedaży, wykonana w sierpniu 2012 roku, na rzecz kontrahenta z Polski – (...) W. B., na kwotę brutto 2.640 zł, co stanowi 1,22% wartości usług wykonanych przez ubezpieczonego w 2012 roku. W ocenie organu rentowego, ubezpieczony w okresie od marca 2011 roku do marca 2013 roku prowadził działalność

gospodarczą na terenie Holandii, a usługa wykonana w Polsce miała charakter marginalny i nie może być brana pod uwagę przy ustalaniu ustawodawstwa właściwego w oparciu o przepisy rozporządzenia nr (...).

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony M. S. (1) podniósł, iż ustalony przez organ rentowy stan faktyczny jest niezgodny z rzeczywistością. Ubezpieczony wskazał, iż głównym miejscem wykonywania przez niego działalności, co potwierdza wpis w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, jest G.. Przedmiotem prowadzonej przez ubezpieczonego działalności jest działalność w zakresie inżynierii i związane z nią doradztwo techniczne. W 2011 roku ubezpieczony podjął inicjatywę mającą na celu zabezpieczenie oraz pozyskanie większych środków na prowadzenie działalności gospodarczej. Zamierzone efekty zostały osiągnięte m.in. poprzez nawiązanie współpracy z zagranicznym kontrahentem. Ubezpieczony rozszerzył zakres prac inżynierskich o klientów pozyskanych na bazie umów specjalnych z (...).V. Realizacja zleceń pozyskanych w ramach zagranicznej współpracy w znacznej części wykonywana była w siedzibie firmy na terenie Polski. Ubezpieczony podejmował na terenie Holandii działalność o charakterze przygotowawczym lub pomocniczym, mającą jedynie służyć pozyskaniu danych niezbędnych do wykonania zlecenia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 13 stycznia 2014 r. w sprawie VIII U 1440/13 oddalił odwołanie oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz pozwanego kwotę 60 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył , co następuje :

Ubezpieczony M. S. (1) zgłosił się do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej pod nazwą (...) M. S. (2) od dnia 1 marca 2011 roku, wypełniając w dniu 25 lutego 2011 roku druk zgłoszenia. Ubezpieczony nie zatrudniał pracowników. Organ rentowy, na wnioski ubezpieczonego, wydał zaświadczenia z dnia 28 marca 2011 roku i z dnia 28 czerwca 2012 roku o ustawodawstwie właściwym dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej, na formularzu A1 (WE), w których potwierdził, że w okresach od 14 marca 2011 roku do 1 grudnia 2011 roku oraz od 6 lutego 2012 roku do 31 lipca 2012 roku właściwe wobec ubezpieczonego było ustawodawstwo polskie.

W dniu 11 lutego 2013 roku ubezpieczony zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z kolejnym wnioskiem o wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej, na formularzu A1 (WE), na okres od 5 lutego 2013 roku do 4 lutego 2014 roku w związku z działalnością gospodarczą wykonywaną w dwóch krajach Unii Europejskiej, tj. w Polsce i w Holandii.

W dniach 9 – 11, 13 maja 2013 roku organ rentowy przeprowadził u ubezpieczonego kontrolę, której celem było ustalenie, czy ubezpieczony w okresie od marca 2011 roku do marca 2013 roku faktycznie prowadził działalność gospodarczą jednocześnie w dwóch krajach, tj. w Polsce i w Holandii. W okresie od marca 2011 roku do marca 2013 roku ubezpieczony, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, świadczył usługi głównie na rzecz kontrahenta holenderskiego, tj. (...).V. z siedzibą w A.. Deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za ww. okres potwierdzają, iż ubezpieczony rozliczał sprzedaż towarów i usług osiąganą tylko poza terytorium kraju, za którą nie ma należnego podatku VAT. W sierpniu 2012 roku ubezpieczony dokonał transakcji sprzedaży na rzecz kontrahenta z Polski, tj. na rzecz (...) W. B., na kwotę brutto 2.640 zł, co stanowi 1,22% wartości usług wykonanych przez ubezpieczonego w 2012 roku.

Decyzją z dnia 11 lipca 2013 roku organ rentowy odmówił wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej, na formularzu A1 (WE), na okres od 5 lutego 2013 roku do 4 lutego 2014 roku, stwierdzając, że nie ma podstaw do zastosowania ustawodawstwa

polskiego we wnioskowanym okresie, bowiem ubezpieczony nie prowadzi działalności gospodarczej w Polsce. Organ rentowy uznał, iż centrum zainteresowania dla działalności ubezpieczonego znajduje się w Holandii.

Decyzją z dnia 17 lipca 2013 roku organ rentowy stwierdził, iż ubezpieczony w okresach od 1 marca 2011 roku do 21 grudnia 2011 roku oraz od 13 lutego 2012 roku do 31 marca 2013 roku z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej nie podlega ubezpieczeniom społecznym w Polsce.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty z akt ubezpieczeniowych, których wiarygodność nie była kwestionowana w trakcie postępowania przez żadną ze stron, zatem również Sąd uznał je za miarodajne dla dokonania ustaleń. Na rozprawie w dniu 30 grudnia 2013 roku Sąd odstąpił od przesłuchania w charakterze strony ubezpieczonego z uwagi na jego niestawiennictwo.

Odwołanie ubezpieczonego M. S. (1) zdaniem Sądu Okręgowego należało oddalić.

W pierwszej kolejności sąd I instancji wskazał, iż kraje Unii Europejskiej nie mają wspólnego systemu ubezpieczeń społecznych, lecz każdy z nich ma swój własny. Ich koordynacji i ochronie osób przemieszczających się po terytorium Unii Europejskiej przed podleganiem w tym samym czasie ubezpieczeniom w dwóch lub więcej państwach służą: Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr (...) z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 166/1 z 30 kwietnia 2004 r.), zmienione Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 988/2009 z dnia 16 września 2009 roku zmieniającym rozporządzenie (WE) nr (...) w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określające treść załączników (Dz. U. UE L 284/43 z 30 października 2009 roku) oraz Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr (...) z 16 września 2009 roku dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr (...) w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 284/1 z 30 października 2009 roku).

W dniu 1 maja 2010 roku wyżej wymienione przepisy zastąpiły Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z 14 czerwca 1971 roku w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin, przemieszczających się we Wspólnocie oraz Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 574/72 z 21 marca 1972 roku dotyczące wykonania Rozporządzenia 1408/71. Przepisy koordynacyjne mają moc nadrzędną względem regulacji krajowych poszczególnych państw członkowskich. Zatem to ich rozstrzygnięcia decydują w razie rozbieżności między nimi a przepisami krajowymi.

Ubezpieczony nie wykazał, by w okresach od 1 marca 2011 roku do 21 grudnia 2011 roku oraz od 13 lutego 2012 roku do 31 marca 2013 roku wykonywał znaczną część działalności w Polsce. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, iż znaczną część działalności ubezpieczony wykonywał w Holandii, gdzie również znajduje się centrum zainteresowania dla jego działalności, zatem ma do niego zastosowanie przepis art. 13 ust. 2b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr (...) z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 166/1 z 30.04.2004).

Zgodnie z powołanym przepisem, osoba, która normalnie wykonuje pracę na własny rachunek w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się centrum zainteresowania dla jej działalności, jeżeli osoba ta nie zamieszkuje w jednym z Państw Członkowskich, w których wykonuje ona znaczną część swej pracy. W toku postępowania sądowego ubezpieczony nie przedstawił żadnego dowodu na potwierdzenie, iż w spornym okresie wykonywał znaczną część działalności gospodarczej w Polsce jako państwie zamieszkania, zatem w spornym okresie ubezpieczony podlegał ustawodawstwu holenderskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Z powyższych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z powołanymi przepisami, odwołanie ubezpieczonego M. S. (1) należało oddalić, o czym Okręgowy orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt II wyroku, na podstawie przepisów art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 4 ust. 1, § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł ubezpieczony zaskarżając wyrok w całości. Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi nierozpoznanie istoty sprawy poprzez naruszenie prawa materialnego wskutek błędnej wykładni przepisu art. 13 ust.2 pkt b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez przyjęcie, że w stosunku do ubezpieczonego znajduje zastosowanie ustawodawstwo państwa, w którym wykonywał „, znaczną część działalności, podczas gdy zgodnie z tym przepisem osoba, która normalnie wykonuje prace na własny rachunek w dwóch lub kilku Państwach Członkowskich, podlega ustawodawstwu państwa, w którym znajduje się centrum zainteresowania dla tej działalności.

Z ostrożności procesowej apelujący zarzucił również :

- dokonanie błędnej wykładni przepisu art.13 ust.2 pkt b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)z 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z przepisem art. 14 ust.8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)nr (...) z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonania rozporządzenia WE (...) poprzez pominięcie jako kryteriów pojęcia „, znacznej części działalności na własny rachunek” ilości i czasu pracy na terytorium Polski ,a w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie, iż jedynym kryterium decydującym o wyborze ustawodawstwa jest wielkość obrotów,

- dokonanie błędnej wykładni przepisu art.13 ust.2 pkt b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)z 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z przepisem art. 14 ust.9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)nr (...) z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonania rozporządzenia WE (...) poprzez pominięcie jako kryteriów pojęcia „centrum zainteresowania dla działalności ” miejsca stałego prowadzenia działalności, okresu jej trwania oraz zamiaru ubezpieczonego,

- niewłaściwe zastosowanie przepisów art.6 ust.1 pkt 5, art. 12ust.1 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie , że w przypadku ubezpieczonego nie wystąpiły przesłanki do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym,

- naruszenie przepisów postępowania , które miało wpływ na treść orzeczenia , a mianowicie art. 232 zd.2 kpc w związku z art. 227kpc poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z urzędu na okoliczność ustalenia „, centrum zainteresowania dla działalności” ubezpieczonego , art. 299kpc poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania ubezpieczonego oraz art. 233par.1 kpc na skutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów poprzez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego w odniesieniu do okoliczności dotyczących „,centrum zainteresowania dla działalności ” ubezpieczonego .

Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji i przekazanie sprawy bezpośrednio organowi rentowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie odwołania ubezpieczonego oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych .

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja ubezpieczonego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Odnosząc się do zarzutu nierozpoznania przez Sąd Okręgowy istoty sprawy wskazać należy, że nierozpoznanie istoty sprawy to zaniechanie przez sąd badania materialnej (istotnej) podstawy żądania pozwu oraz merytorycznych zarzutów pozwanego. Oceny, czy sąd rozpoznał istotę sprawy, dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu (odwołania) i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 8 listopada 2001 r., II UKN 581/00, LEX nr 567859). Dlatego nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy, zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania, pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę, rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej i prawnej niż zgłoszona w pozwie, nie uwzględnił (nie rozważył) wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych, czy prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2001 r., I PKN 714/00, OSNP 2003 Nr 22, poz. 544; z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003 Nr 3, poz. 36; z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1298/00, LEX nr 80271; z dnia 9 stycznia 2001 r., I PKN 642/00, OSNAPiUS 2002 Nr 17, poz. 409 oraz z dnia 28 listopada 2000 r., IV CKN 175/00, LEX nr 515416).

Kierując się powyższymi wskazówkami, Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że w przedmiotowej sprawie ten zarzut nie może być uznany za zasadny. Istotą sprawy było, jakiemu ustawodawstwu podlegał wnioskodawca w spornym okresie jako osoba wykonująca pracę na własny rachunek na terenie różnych państwa członkowskich Unii Europejskiej, tj. Polski i Holandii .

Dla oceny zasad podlegania określonemu systemowi ubezpieczeń społecznych przez osobę wykonującą równocześnie pracę najemną oraz pracę na własny rachunek na terenie różnych Państw Członkowskich Unii Europejskiej od dnia 1 maja 2010 r. mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr (...) z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (DZ.U.UE L 04.166.1) – zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym” oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr (...) z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr (...) (DZ.U.UE.L.284.1) – zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”.

Od daty bowiem wejścia Polski do Unii Europejskiej (1 maja 2004 r.) osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego z Państw członkowskich oraz prowadząca działalność na własny rachunek w Polsce, nie podlega ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U z 2009r. Nr 205 poz.1585). Wynika to z przyjętej w art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zasady, że osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego oraz z treści art. 13 ust. cyt. wyżej rozporządzenia nr883/2004.

Bezspornym w sprawie był fakt, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją ubezpieczony miał zarejestrowaną w Polsce działalność gospodarczą i wykonywał pracę na własny rachunek w Polsce i w Holandii.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt a) i b) cyt. wyżej rozporządzenia podstawowego.

Osoba, która normalnie wykonuje pracę na własny rachunek w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich podlega:

- a) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym Państwie Członkowskim lub
- b) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się centrum zainteresowania dla jej działalności, jeżeli osoba ta nie zamieszkuje w jednym z Państw Członkowskich, w których wykonuje ona znaczną część swej pracy.

Z analizy zarzutów apelacyjnych wynika, że skarżący nie kwestionuje, że nie wykonywał znacznej części pracy w Polsce, skoro podnosi jedynie naruszenie przepisu art. 13 ust. 2 pkt b) powyższego rozporządzenia.

Trafnie podnosił apelujący, że w przypadku niewykonywania działalności albo znacznej części działalności w państwie miejsca zamieszkania, istotne znaczenie ma rozważenie gdzie znajduje się centrum zainteresowania dla tej działalności. W art. 14 ust. 9 rozporządzenia wykonawczego (...) wskazuje się, że „centrum zainteresowania” dla działalności osoby wykonującej działalność na własny rachunek określa się z uwzględnieniem wszystkich aspektów jej działalności zawodowej, a zwłaszcza miejsca, w którym znajduje się jej stałe miejsce prowadzenia działalności,

zwyczajowego charakteru lub okresu trwania wykonywanej działalności, liczby świadczonych usług oraz zamiaru tej osoby wynikającego ze wszystkich okoliczności. Podobnie jak w przypadku znacznej części pracy, należy brać pod uwagę okoliczności, które pozwolą na ocenę, czy mamy do czynienia z centrum zainteresowania dla działalności. Ocena ta powinna być dokonywana w kontekście sytuacji, jaka prawdopodobnie może mieć miejsce podczas kolejnych dwunastu miesięcy kalendarzowych (art. 14 ust. 10 rozporządzenia nr (...)).

Takiej oceny Sąd Okręgowy dokonał, biorąc za podstawę rozstrzygnięcia cały materiał dowodowy jakim dysponował tj. zgromadzony przez organ rentowy, w tym protokół kontroli płatnika składek przeprowadzonej w dniach 09-11 maja 2013r. oraz 13 maja 2013r. W tym stanie rzeczy, za niezrozumiałe uznać należy podnoszone przez apelującego zarzuty, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, skoro wnioskodawca nie wykazał żadnej inicjatywy dowodowej aby swoje racje wykazać przed sądem I instancji, a próbuje te zaniechania naprawić w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

Podkreślenia wymaga, że :

„R. dowodzenia w procesie cywilnym (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.) zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne. Zasada ta znajduje zastosowanie również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem są odwołania ubezpieczonych od decyzji organów rentowych. Podnieść należy, że ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu, jest regułą w znaczeniu materialnym wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym: "kto powinien przedstawiać dowody"(patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 września 2014 r. III AUa 2732/13).

Stąd też, nie może dziwić, że Sąd Okręgowy orzekał tylko na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach ubezpieczeniowych, skoro ubezpieczony nie wskazał żadnych dowodów na potwierdzenie swojego roszczenia, co pozwala na uznanie, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego nie znajduje żadnego uzasadnienia. Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Okręgowy nie naruszył przy tym przepisów art. 232 zd.2 kpc w związku z art. 227 kpc oraz art. 299 kpc. . Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd Okręgowy wzywając ubezpieczonego na termin rozprawy, pouczył go o treści art. 162, 207,217,229,230 kpc (pouczenie k.22 a.s.), nadto wezwał ubezpieczonego do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania w charakterze strony pod rygorem pominięcia tego dowodu. Należy zatem uznać, że ubezpieczony został prawidłowo poinformowany o skutkach zaniechania inicjatywy dowodowej, jak i skutkach swojego niestawiennictwa na rozprawę i świadomie nie skorzystał z możliwości obrony swego stanowiska.

Dodatkowo wskazać należy, że przepis art. 14 ust. 5b w/w. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr (...) z dnia 16 września 2009 roku(wejście w życie 01 maja 2010r.) stanowi, iż praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Zatem, w przypadku gdyby praca na własny rachunek danej osoby w Państwie Członkowskim była faktycznie wykonywana w niewielkim zakresie, pozwalającym zakwalifikować ją jako pracę o charakterze marginalnym, przepis ten de facto wprowadza odstępstwo od przewidzianego w przywołanym powyżej art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr (...) z dnia 29 kwietnia 2004 sposobu rozstrzygnięcia zbiegu ustawodawstw Państw Członkowskich poprzez rozstrzygnięcie go w tym przypadku na „korzyść” tego Państwa Członkowskiego, w którym dana osoba wykonuje pracę na własny rachunek. Omawiany art. 14 ust. 5b został dodany przez art. 2 pkt 2 lit. b) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 22 maja 2012 r. (Dz. U. UE.L. z 2012 r., Nr 149 poz. 4) zmieniającego nin. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr (...) z dnia 16 września 2009 roku, z dniem 28 czerwca 2012 roku, ma zatem zastosowanie do znacznej części drugiego okresu wymienionego w zaskarżonej decyzji.

Zgodnie natomiast z art. 87a ust.1 zd. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr (...) z dnia 29 kwietnia 2004 jeżeli w wyniku wejścia w życie rozporządzenia (UE) nr (...) dana osoba, zgodnie z przepisami tytułu II niniejszego rozporządzenia, podlega ustawodawstwu innego państwa członkowskiego niż państwo, którego

ustawodawstwu osoba ta podlegała przed tym dniem wejścia w życie, ustawodawstwo państwa członkowskiego mające zastosowanie przed tym dniem, ma nadal zastosowanie w stosunku do tej osoby przez okres przejściowy trwający tak długo, jak dana sytuacja pozostaje niezmienną, a w każdym razie nie dłużej niż dziesięć lat od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) nr (...). Przepis ten gwarantuje zatem tym osobom, których sytuacja prawna na skutek wejścia w życie w/w Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 22 maja 2012 r., w tym również dodanego do Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr (...) przepisu art. 14 ust. 5b uległaby zmianie w tym sensie, iż osoby te podlegałyby ustawodawstwu innego Państwa Członkowskiego, niezmienną te same sytuacja i zastosowanie do nich tego ustawodawstwa, któremu podlegali przed dniem wejścia w życie tego Rozporządzenia.

Ubezpieczony nie należy jednak do osób których dotyczy ten przepis, albowiem z okoliczności niniejszej sprawy nie wynika, aby na skutek wejścia w życie powyższego Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 22 maja 2012 r. jego sytuacja prawna w sensie podlegania ustawodawstwu jednemu z Państw Członkowskich, uległa zmianie gdyż, jak trafnie ustalił Sąd Okręgowy, również przed wejściem w życie powyższej zmiany przepisów, stan faktyczny nie uległ zmianie i centrum zainteresowania działalności gospodarczej apelującego znajdowało się w Holandii, a nie w Polsce. Z tych względów stwierdzić zatem należy, że ma do niego zastosowanie przytoczony już wcześniej art. 14 ust. 5b stanowiący o pomijaniu przy określaniu mającego zastosowanie na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego ustawodawstwa pracy o charakterze marginalnym (co okresu od wejścia w życie zmiany przepisów).

Zwrócić tutaj należy uwagę na fakt, że pojęcie „praca marginalna” o jakim mowa w tym przepisie odwołuje się nie tylko do danych w sensie obiektywnym, ale także do zakresu pracy świadczonej przez daną osobę w innym Państwie Członkowskim i ich wzajemnej relacji. Dopiero gdy istnieją dane pozwalające na obiektywne porównanie zakresu i rozmiarów prac świadczonych przez daną osobę w obu (bądź więcej) Państwach Członkowskich, można wypowiedzieć się, czy dana praca może zostać zakwalifikowana jako praca o charakterze marginalnym. Sąd Okręgowy takich ustaleń dokonał na podstawie dostępnego mu materiału dowodowego i ustalił, że w okresie od marca 2011 roku do marca 2013 roku ubezpieczony, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, świadczył usługi głównie na rzecz kontrahenta holenderskiego, tj. (...) V. z siedzibą w A.. Jedyną transakcją w Polsce miała miejsce w sierpniu 2012 roku, kiedy to ubezpieczony dokonał transakcji sprzedaży na rzecz kontrahenta z Polski, tj. na rzecz (...) W. B., na kwotę brutto 2.640 zł, co stanowiło 1,22% wartości usług wykonanych przez ubezpieczonego w 2012 roku.

W konsekwencji powyższego, prawidłowo Sąd Okręgowy, dokonując ustaleń właściwego ustawodawstwa, zastosował art. 13 ust. 2 pkt b w/w rozporządzenia (...) w niniejszej sprawie albowiem sytuację prawną odwołującego w zakresie mającego zastosowanie ustawodawstwa reguluje art. 11 ust. 3 lit. a, z którego wynika, że osoba wykonująca w państwie członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego państwa. Stąd też kwestię ubezpieczenia społecznego wnioskodawcy w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą w spornym okresie określały obowiązujące w Polsce przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013r., 1442 tekst jedn.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.